ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON της 12ης Δεκεμβρίου 1989 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με διάταξη της 3ης Μαρτίου 1988 το Arrondissementsrechtbank του Maastricht υπέβαλε στο Δικαστήριο δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 36 της Συνθήκης της ΕΟΚ. Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της εταιρίας « Krantz GmbH » & Co (στο εξής « Krantz GmbH »), που εδρεύει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αφενός, και του ταμία αμέσων φόρων του Kerkrade (Κάτω Χώρες) και του ολλανδικού Δημοσίου, αφετέρου. Η Krantz GmbH πώλησε με δόσεις και επιφύλαξη του δικαιώματος κυριότητας μηχανήματα στην εταιρία J. J. Krantz & Zoon NV (στο εξής « Krantz & Zoon ») που εδρεύει στις Κάτω Χώρες. Η τελευταία αυτή εταιρία εγκατέστησε τα μηχανήματα στο εργοστάσιο της θυγατρικής της Vaalser Textielfabriek BV, στο Vaals. Ύστερα από την κήρυξη σε πτώχευση της Krantz & Zoon και της θυγατρικής της, ο ταμίας αμέσων φόρων προέβη σε κατάσχεση όλων των κινητών που βρίσκονταν σε εγκαταστάσεις της Vaalser Textielfabriek BV, προκειμένου να εισπράξει τους αμέσους φόρους που όφειλε η τελευταία. Μεταξύ των εν λόγω κινητών περιλαμβάνονταν τα μηχανήματα των οποίων το τίμημα δεν είχε ακόμη εξοφλήσει εντελώς η Krantz & Zoon στην Krantz GmbH και ανήκαν, επομένως, κατά κυριότητα στην τελευταία.

2. Η Krantz GmbH, ύστερα από την απόρριψη εκ μέρους του ταμία βάσει του ολλανδικού νόμου περί εισπράξεως αμέσων φόρων της αιτήσεώς της περί αποδόσεως των μηχανημάτων, ανέκτησε τη κατοχή επ' αυτών καταβάλλοντας ποσό 200 000 φιορινίων (HFL). Η Krantz GmbH προσέφυγε στο Arrondissementsrechtbank του Maastricht ζητώντας να κηρυχθεί παράνομη η κατάσχεση των μηχανημάτων και να διαταχθεί η επιστροφή των 200 000 HFL που είχε καταβάλει. Η Krantz GmbH επικαλέστηκε, ιδίως, ενώπιον του δικαστηρίου αυτού το ασυμβίβαστο του ολλανδικού νόμου περί εισπράξεως των αμέσων φόρων προς στην αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων.

3. Τα ερωτήματα του παραπέμποντος δικαστή αναφέρονται στις διατάξεις του νόμου της 22ας Μαΐου 1845 περί εισπράξεως των αμέσων φόρων του Βασιλείου και ιδιαίτερα το άρθρο 16. Η διάταξη αυτή διέπει την υποβολή των ενστάσεων εκ μέρους « τρίτων που θεωρούν ότι έχουν δικαιώματα επί του συνόλου ή επί μέρους κινητών που κατασχέθηκαν λόγω φορολογικής οφειλής ».[1] Το εδάφιο 3 του άρθρου 16 χρήζει ιδιαίτερης προσοχής, καθόσον θέτει την αρχή ότι « οι τρίτοι δεν μπορούν να προσφύγουν κατά της κατασχέσεως λόγω φορολογικής οφειλής, παρά μόνο στην περίπτωση του φόρου εγγείου ιδιοκτησίας, εφόσον οι καρποί που συλλέχθηκαν ή επρόκειτο να συλλεχθούν ή τα κινητά που προορίζονται για τον εξοπλισμό οικιών ή αγροκτημάτων, για την καλλιέργεια ή την εκμετάλλευση της γής βρίσκονται, κατά την κατάσχεση, στις εγκαταστάσεις του οφειλέτη ». Το εδάφιο αυτό ερμηνεύτηκε στις Κάτω Χώρες υπό την έννοια ότι ο περιορισμός που συνεπάγεται για το δικαίωμα ενστάσεως τρίτων αφορά επίσης τα κινητά που εξυπηρετούν την εκμετάλλευση επιχειρήσεως, όχι όμως, αντίθετα, τα αποθέματα πρώτων και επικουρικών υλών και τελικών προϊόντων που βρίσκονται σ' αυτή.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Εδάφιο 1 του άρθρου 16 του νόμου της 22ας Μαΐου 1845.

4. Επειδή η ολλανδική νομοθεσία στερεί από τους προμηθευτές υπηκόους άλλων κρατών μελών το δικαίωμα να διεκδικήσουν τα κινητά τους που κατασχέθηκαν από τις φορολογικές αρχές μεταξύ των κινητών των οφειλετών της, το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί άν η εν λόγω νομοθεσία πρέπει να θεωρηθεί ως μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος πρός ποσοτικό περιορισμό επί των εισαγωγών κατά την έννοια του άρθρου 30 της Συνθήκης της ΕΟΚ και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν η εφαρμογή της δικαιολογείται βάσει του άρθρου 36 της ίδιας Συνθήκης.

5. Στο πλαίσιο της κύριας δίκης η Krantz GmbH, όπως προαναφέρθηκε, εξέθεσε την άποψη ότι υφίσταται εν προκειμένω μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος, αναφέροντας ιδίως ότι τα δικαιώματα του ολλανδικού Δημοσίου ως προς τις κατασχέσεις « πλήττουν τις ανταλλαγές εμπορευμάτων στις Κάτω Χώρες » [2] και ότι η γνώση της υπάρξεώς τους εκτός της χώρας θα καταλήξει σε σημαντική μείωση των πωλήσεων με δόσεις εμπορευμάτων προελεύσεως άλλων κρατών μελών.

6. Η κυβέρνηση των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή ανέπτυξαν ενώπιον του Δικαστηρίου επιχειρήματα κατά τα οποία διατάξεις όπως οι περιεχόμενες στον ολλανδικό νόμο δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της απαγορεύσεως των μέτρων ισοδυνάμου αποτελέσματος. Η Επιτροπή υπογράμμισε ότι, κατά τη γνώμη της, το υπό κρίση εθνικό μέτρο δεν έχει σχέση με τις εισαγωγές, συμμεριζόμενη έτσι την άποψη που εξέθεσε κατά κύριο λόγο η ολλανδική κυβέρνηση.

7. Ο ολλανδικός νόμος περί της εξουσίας του Δημοσίου να επιβάλλει κατάσχεση στον τομέα των αμέσων φόρων δεν έχει ως σκοπό τη ρύθμιση των ανταλλαγών εμπορευμάτων με τα λοιπά κράτη μέλη. Ο νόμος αυτός, που εφαρμόζεται αδιακρίτως τόσο στα ολλανδικής καταγωγής, όσο και στα εισαχθέντα κινητά της κατοικίας του φορολογικού οφειλέτη, εκτός των αποθεμάτων, υπάγεται σ' αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί γενικό νομικό πλαίσιο των οικονομικών δραστηριοτήτων. Διαφέρει από τις διατάξεις που αφορούν απευθείας και αποκλειστικά τις συνθήκες παραγωγής ή εμπορίας ορισμένων προϊόντων ή ορισμένων κατηγοριών προϊόντων, οι επιπτώσεις των οποίων στις εισαγωγές πρέπει να αναλύονται, υπό το πρίσμα της απαγορεύσεως του άρθρου 30, κατά τον τρόπο που καθόρισε η νομολογία του Δικαστηρίου « Cassis de Dijon » [3]. Η πρόσφατη απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Torfaen Borough Council [4] μαρτυρεί ότι, σε περίπτωση που μιά ρύθμιση υπαγόμενη στο προαναφερθέν νομικό πλαίσιο έχει συνέπειες επί των εισαγωγών, το ζήτημα αν η ρύθμιση αυτή συμβιβάζεται προς το άρθρο 30 ρυθμίζεται κάπως διαφορετικά.

8. Το Δικαστήριο, στην τελευταία αυτή υπόθεση, προκειμένου, να αποφανθεί αν η απαγόρευση που επέβαλε το Ηνωμένο Βασίλειο στους λιανοπωλητές να ανοίγουν το κατάστημά τους την Κυριακή αποτελούσε μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς περιορισμούς των εισαγωγών, το Δικαστήριο αναφέρθηκε με την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1985, Cinéthèque [5], για να κρίνει ότι το συμβιβαστό της νομοθεσίας που επιβάλλει μιά τέτοια απαγόρευση προς την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων εξαρτάται από δύο προϋποθέσεις: αφενός, ότι η οικεία ρύθμιση επιδιώκει σκοπό δικαιολογημένο υπό το πρίσμα του κοινοτικού δικαίου και, αφετέρου, ότι οι συνέπειές της επί των εισαγωγών δεν υπερβαίνουν το μέτρο που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Ο έλεγχος της συνδρομής της τελευταίας προϋποθέσεως απόκειται στο εθνικό δικαστήριο.

2 — Διάταξη περί παραπομπής, σ. 5 της γαλλικής μεταφράσεως.

3 — Απόφαση της 20ης Φεβρουαρίου 1979, Rewe Zentral, 120/78, Rec. 1979, σ. 649.

4 — Απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1989, C-145/88, Συλλογή 1989, σ 3851.

5 — Υποθέσεις 60/84 και 61/84, Συλλογή 1985, σ. 2605.

9. Επί του πρώτου σημείου, το Δικαστήριο, ακολουθώντας κατεύθυνση παράλληλη προς εκείνη που ακολούθησε στην υπόθεση Oebel [6], θεώρησε ότι οι εθνικές διατάξεις που διέπουν το ωράριο των λιανικών πωλήσεων και αποτελούν « την έκφραση ορισμένων πολιτικών και οικονομικών επιλογών, καθόσον έχουν ως σκοπό να εξασφαλίσουν μια κατανομή των ωρών εργασίας και αναπαύσεως προσαρμοσμένη στις εθνικές ή περιφερειακές κοινωνικές και πολιτισμικές ιδιομορφίες, των οποίων η εκτίμηση, στο παρόν στάδιο εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου, απόκειται στα κράτη μέλη » [7], έπρεπε να θεωρηθούν σύμφωνες προς τους σκοπούς γενικού συμφέροντος που επιδιώκονται από τη Συνθήκη. Επί του δευτέρου σημείου το Δικαστήριο ανέφερε ότι το ζήτημα αν τα περιοριστικά για την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων αποτελέσματα ορισμένης εθνικής νομοθεσίας παραμένουν πράγματι στο πλαίσιο των δικών της ιδιαίτερων αποτελεσμάτων ανάγεται στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, η οποία απόκειται στο εθνικό δικαστήριο.

10. Πρέπει το Δικαστήριο να απαντήσει στα ερωτήματα του παραπέμποντος δικαστή ακολουθώντας παρόμοια συλλογιστική; σε μιά τέτοια περίπτωση θα έπρεπε να εξετάσει αν ο σκοπός που επιδιώκεται με τον ολλανδικό νόμο περί κατασχέσεων, δηλαδή η εξασφάλιση της αποτελεσματικής εισπράξεως των φόρων, είναι σύμφωνη προς τις γενικές αρχές της Συνθήκης και να επισημάνει, κατά περίπτωση, στον εθνικό δικαστή ότι σ' αυτόν απόκειται να ελέγξει άν τα αποτελέσματα του εν λόγω νόμου επί των εισαγωγών υπερβαίνουν το μέτρο του είναι αναγκαίο για την εξασφάλιση της εν λόγω αποτελεσματικότητας. Επιτρέψτε μου να παρατηρήσω ευθύς αμέσως ότι το Δικαστήριο δύσκολα θα μπορούσε να κρίνει ότι η ολλανδική νομοθεσία, ρυθμίζοντας το δικαίωμα του Δημοσίου να επιβάλλει κατάσχεση προκειμένου να εξασφαλίζει την αποτελεσματική είσπραξη των αμέσων φόρων δεν επιδιώκει σκοπό σύμφωνο προς τους γενικούς στόχους της Συνθήκης. Οι επιλογές στον τομέα αυτόν παραμένουν στην αρμοδιότητα των κρατών μελών. Θα επρόκειτο έτσι για περίπτωση στην οποία θα απέκειτο στον Ολλανδό δικαστή να εξετάσει αν τα αποτελέσματα επί των εισαγωγών υπερβαίνουν το μέτρο που είναι αναγκαίο για την επίτευξη ενός καθαυτού θεμιτού σκοπού.

11. Δεν θα προτείνω ωστόσο στο Δικαστήριο να ασχοληθεί με μια τέτοια προβληματική. Θεωρώ ότι μια περίπτωση όπως η εκτιθέμενη από τον εθνικό δικαστή δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αναλύσεως του είδους που εφαρμόστηκε στην υπόθεση Torfaen Borough Council. Θεωρώ ότι μόνο σε περίπτωση *αντιληπτών* αποτελεσμάτων επί των εισαγωγών πρέπει να εξετάζεται αν η εκάστοτε υπό κρίση νομοθεσία εξυπηρετεί θεμιτό σκοπό και αν τα αποτελέσματά της είναι δυσανάλογα προς τον σκοπό αυτό. Αντίθετα, δεν θεωρώ την ανάλυση αυτή εύλογη σε περίπτωση που δεν μπορεί να καταλογιστεί σε μια νομοθεσία κανένα αντιληπτό αποτέλεσμα επί των εισαγωγών. Θεωρώ, επομένως, ότι η ίδια η ύπαρξη αποτελεσμάτων επί των εισαγωγών συνεπεία της εφαρμογής μιας νομοθεσίας περί κατασχέσεων είναι πολύ αμφίβολη. Δεν χρειάζεται, επομένως, να εξαρτήσει κανείς εν προκειμένω το συμβιβαστό προς τα άρθρα 30 από την μεγαλύτερη ή μικρότερη έκταση των αποτελεσμάτων επί των εισαγωγών, αλλά πρέπει να θεωρηθεί ότι το συμβιβαστό του υπό κρίση εθνικού μέτρου προς το άρθρο 30 προκύπτει απλούστατα από την *έλλειψη* σχέσεως μεταξύ της υπό κρίση ρυθμίσεως και των εισαγωγών.

12. Θα αναφέρω συνοπτικά πώς οδηγήθηκα στο συμπέρασμα ότι ο ολλανδικός νόμος δεν έχει σχέση με τις εισαγωγές. Ο νόμος αυτός, εφαρμοζόμενος στα κινητά που βρίσκονται στην κατοικία του οφείλοντος αμέσους φόρους, ανεξαρτήτως προελεύσεως, εθνικής ή κοινοτικής, δεν αφορά τα αποθέματα των πρώτων ή επικουρικών υλών ή τα τελικά προϊόντα. Το πεδίο εφαρμογής του είναι, επομένως, ιδιαίτερα περιορισμένο. Επιπλέον, ο ολλανδικός νόμος δεν έχει επιπτώσεις επί της ζητήσεως εκ μέρους των αγοραστών με δόσεις. Η

6 — Απόφαση της 14ης Ιουλίου 1981, 155/80, Συλλογή 1981, σ. 1993.

7 — Υπόθεση C-145/88 (βλέπε υποσημείωση 4), σκέψη 14.

μόνη ενδεχόμενη επίπτωση αφορά την προσφορά των πωλούντων με δόσεις που μπορεί να διστάσουν να συμβληθούν με αγοραστή υποκείμενο σε ολλανδικούς αμέσους φόρους. Πρέπει, επίσης, να τονιστεί ο απλώς τυχαίος χαρακτήρας των « δισταγμών » των πωλητών, καθόσον οι δισταγμοί αυτοί μπορούν να υφίστανται μόνον όσον αφορά την επέλευση τυχηρού. Τυχηρού από δύο απόψεις, θα έλεγε άλλωστε κανείς, αφού δεν υπάρχει κίνδυνος κατασχέσεως κινητού πωληθέντος με δόσεις προς ολλανδό αγοραστή, παρά μόνον αν ο αγοραστής αυτός καταστεί υπερήμερος οφειλέτης αμέσων φόρων *καί* αν οι αρμόδιες εθνικές αρχές αποφασίσουν να λύσουν το πρόβλημα με κατάσχεση. Θα προσθέσω, τέλος, ότι, έναντι του κινδύνου, εάν υπάρχει κίνδυνος, όλοι οι πωλητές, είτε είναι εγκατεστημένοι στις Κάτω Χώρες είτε σε άλλο κράτος μέλος, είναι ίσοι μεταξύ τους.

« δισταγμών ». Αυτό όμως δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

14. Πρέπει να αναφέρω επίσης ορισμένες παρατηρήσεις που μου ενέπνευσε η σύγκριση της υπό κρίση υποθέσεως με εκείνες των αποφάσεων Blesgen [8] και Forest [9]. Στην πρώτη το Δικαστήριο έκρινε ότι νομοθεσία απαγορεύουσα την κατανάλωση επ' ανταλλάγματι ή δωρεάν σε χώρους προσιτούς στο κοινό οινοπνευματωδών ποτών περιεκτικότητας σε αλκοόλη άνω των 22 βαθμών

« δεν συνδέεται στην πραγματικότητα με τις εισαγωγές προϊόντων »

και, για τον λόγο αυτό,

13. Ενόψει των σκέψεων αυτών θεωρώ τουλάχιστον δυσχερές να χαρακτηρίσω τον υπό κρίση ολλανδικό νόμο ως μέτρο περιοριστικό των εισαγωγών, στηριζόμενος στην υπόθεση, τη *μόνη* που μπορεί να επικαλεστεί κανείς σ' αυτή τη κατεύθυνση, ότι οι μη ολλανδοί πωλητές *μπορεί* να διστάσουν να πουλήσουν με δόσεις στους Ολλανδούς κινητά που *μπορεί* να κατασχεθούν *αν* οι αγοραστές αποδειχθούν κακοπληρωτές έναντι του ολλανδικού Δημοσίου. Μια τέτοια αλυσίδα ενδεχομένων δεν μπορεί, προφανώς, να θεωρηθεί περιορισμός των εισαγωγών. Η εφαρμογή του ολλανδικού νόμου υπό τις συνθήκες που εκτίθενται στην διάταξη περί παραπομπής δεν καθιστά δυνατή τη θεμελίωση της σχέσεώς του με το εμπόριο μεταξύ των Κάτω Χωρών και των λοιπών κρατών μελών. Πρόκειται για εθνικό μέτρο άσχετο προς τις εισαγωγές. Ίσως το τελευταίο αυτό συμπέρασμα έπρεπε να επανεξεταστεί, αν ο εν λόγω νόμος εφαρμοζόταν επίσης στα αποθέματα, διότι δεν θα μπορούσε τότε να αποκλειστεί κάθε αποτέλεσμα επί του εμπορίου, λόγω της μεγαλύτερης έκτασης των

« δεν είναι ικανή να παρεμβάλει εμπόδια στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών » [10].

Στη δεύτερη το Δικαστήριο έκρινε ότι η γαλλική νομοθεσία περί ποσοστώσεων συνθλίψεως σίτου για τα αλευροποιεία

« δεν έχει στην πραγματικότητα σχέση με την εισαγωγή σίτου και δεν μπορεί να παρεμποδίσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών » [11].

8 — Απόφαση της 31ης Μαρτίου 1982, 75/81, Συλλογή 1982, σ. 1211.

9 — Απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1986, 148/85, Συλλογή 1986, σ. 3449.

10 — Απόφαση 75/81 (ό. α. υποσημείωση 8), σκέψη 9.

11 — Υπόθεση 148/85 (ό. α. υποσημείωση 9), σκέψη 19.

Στις δύο αυτές υποθέσεις η φύση των υπό κρίση εθνικών μέτρων που θεωρήθηκαν, ωστόσο, άσχετα προς τις εισαγωγές ήταν τέτοια ώστε η κατάργησή τους θα μπορούσε να καταστήσει δυνατή την αύξηση των εισαγωγών. Εφόσον, επομένως, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ορισμένα μέτρα μπορούν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να χαρακτηριστούν άσχετα προς τις εισαγωγές, μολονότι δεν στερούνται κάθε συναφούς επιπτώσεως, κατά μείζονα λόγο αυτό πρέπει να ισχύει για μέτρα των οποίων το πραγματικό ή δυνάμει περιοριστικό αποτέλεσμα δεν μπορεί καν να διαγνωστεί.

15. Είναι αληθές ότι η θέση των αποφάσεων Blesgen και Forest στη νομολογία του Δικαστηρίου περί των μέτρων ισοδυνάμου αποτελέσματος είναι ίσως κάπως ιδιάζουσα. Την ιδιομορφία αυτή επισημαίνει ο γενικός εισαγγελέας Van Gerven στις προτάσεις του επί της υποθέσεως Torfaen Borough Council, παρατηρώντας ότι « τα πραγματικά περιστατικά στις δύο αυτές υποθέσεις παρουσίαζαν ιδιαίτερη ιδιομορφία » [12] και αναφερόμενος στη « εμπειρική εκτίμηση » [12] του Δικαστηρίου. Ενόψει της διατυπώσεως των αποφάσεων Cinetheque και Torfaen Borough Council, το Δικαστήριο ίσως θα προέβαινε σήμερα σε μια κάπως διαφορετική διατύπωση για να δικαιολογήσει την πεποίηθησή του περί του συμβιβαστού των μέτρων του είδους εκείνων που εξετάστηκαν στις υποθέσεις Blesgen και Forest προς το άρθρο 30. Θεωρώ πάντως επίσης ότι, αν κάποιο εθνικό μέτρο πρέπει να θεωρηθεί άσχετο πρός την εισαγωγή, αυτό είναι το μέτρο που το δικαστήριο του Maastricht υπέβαλε στη κρίση του Δικαστηρίου.

12 — Υπόθεση C-145/88 (ό. α. υποσημείωση 4), παράγραφος 7, των προτάσεων.

16. Ο ευρύτατος ορισμός του μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος στην απόφαση Dassonville χρησιμεύει από το 1974 ως πάγιο σημείο αναφοράς στη νομολογία του Δικαστηρίου. Ο ευρύτατος χαρακτήρας του ορισμού αυτού και η μέριμνα που επέδειξε το Δικαστήριο στις αποφάσεις του για να μην περιοριστεί η έκτασή του εξηγούν κατά μέγα μέρος τις απόπειρες των συναλλασσομένων να χαρακτηρίσουν ποικίλης φύσεως μέτρα ως μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος, εφόσον δεν μπορούν να αποκλειστούν εντελώς επιπτώσεις επί των εισαγωγών, όσο έμμεσες και περιορισμένες κι αν είναι αυτές. Η απόφαση Torfaen Borough Council, που στηρίζεται στην απόφαση Cinéthèque, παρέχει ήδη ορισμένα στοιχεία προκειμένου να διευκρινιστεί σχετικά ότι τα περιοριστικά των εισαγωγών αποτελέσματα νομοθεσιών που εξυπηρετούν στόχους θεμιτούς υπό το πρίσμα της Συνθήκης, τα οποία δεν είναι δυσανάλογα, δεν μπορούν να οδηγήσουν στον χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος. Αρχίζει έτσι να διαγράφεται « το κατώτατο όριο » του μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος. Στην παρούσα περίπτωση βρισκόμαστε ήδη εντεύθεν του κατωτάτου ορίου ή στο « κατώτατο όριο του κατωτάτου ορίου », αφού δεν μπορεί να αποδειχθεί ο πραγματικός χαρακτήρας των αποτελεσμάτων του ολλανδικού νόμου επί των εισαγωγών.

17. Ελλείψει αντιληπτού *αποτελέσματος* επί των εισαγωγών, δεν μπορεί να γίνει λόγος για μέτρο ισοδυνάμου *αποτελέσματος*. Θεωρώ, επομένως, ότι το πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση, και, κατά συνέπεια, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο.

18. Περαίνοντας, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

« Νομοθεσία κράτους μέλους περί της εισπράξεως των αμέσων φόρων που επιτρέπει την επιβολή κατασχέσεως επί εισαχθέντων ή εθνικής προελεύσεως κινητών που βρίσκονται στην κατοικία του οφειλέτη, εκτός από τα αποθέματα πρώτων και επικουρικών υλών και τελικών προϊόντων, χωρίς να μπορούν οι προμηθευτές τους που τα πώλησαν με δόσεις να ζητήσουν την απόδοσή τους, δεν εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 30 της Συνθήκης ΕΟΚ ».